

Tisle 4/2005

Harjoittelu-extra

Tisle 4/2005

	Pääkirjoitus	3
	Puheenjohtajalta	3
	Pärkän hirsoria	4
	Uudet kemistiedaattorit	4
	Esittelyssä ulkkarit Espanjasta	5
	pHuksikapteenin palsta	8
	Excu o'tieteen	10
	Harkkaneuvojan palsta	14
	Kesätöissä KeLalla	15
	Kesätöissä PoTella	16
	Kesätöissä Biolla	18
	Harjoittelua puunjalostustekniikan osastolla	20
	Kesätöissä Tikkurilalla	22
	Kesäni Nesteessä ja Jacobissa	23
	Prahan kesä	24
	Vuosi Saksassa – hieman pidempi harjoittelujakso	28
	Kesä Tanskassa	32
	Kesä Valenciassa	36
	Valmistuneiden kuulumisia	39
Julkaisija	Kemistikilta ry Kemistintie 1 02150 Espoo www.chemistry.hut.fi/kk	
Päätoimittaja	Taru Tukiainen taru.tukiainen@hut.fi	
Painos	300 kpl	
Painopaikka	Picaset Oy, Helsinki	
Kirjoittajat	Jaakko Laine, Taina Viitamäki, Katariina Nyman, Laura Nyfors, Antti Arpalahi, Olli Pyylampi, Annukka Santasalo, Katariina Majamaa, Nea Salin, Outi Pelliniemi, Juha Salminen, Maija Tiitinen, Antti Kurkijärvi ja Taru Tukiainen	
Kuvat	Laura Nyfors, Saara Hakala, Katariina Majamaa, Nea Salin, Simo Toikkanen, Katariina Nyman ja Taru Tukiainen	
Oikoluku	Simo Toikkanen	
Taitto	Taru Tukiainen	

Pääkirjoitus

Taru Tukiainen

Puheenjohtajalta

Jaakko Laine

Tule mukaan jäärätoimikuntaan!

Kemistikiltaan perustetaan jäärätoimikunta. Toimintaan haetaan eläköityneitä tai kovaa vauhtia eläköitymässä olevia kiltalaisia! Toimikuntaan otetaan noin 12 jäsentä, jotka pohtivat killan menneisyyttä, nykymentä ja mahdollista tulevaisuutta. Muutaman kerran vuodessa toimikunnasta koostettu iskuryhmä tapaa killan istuvan raadin leppoisissa merkeissä.

Jos olet ollut killan toiminnassa mukana, vuosikurssia 1891-2003, ja haluat vaikuttaa killan toimintaan,

ota minuun yhteyttä!

Jaakko Laine

jlaine@cc.hut.fi

- tai nykäise hihasta, sano moi ja puhu -

3

Pärkän historia

Annukka Santasalo

Mentor saunassa oli puhumassa mm. Mikko Pärkkä, joka ystävällisesti kertoi sen, mitä hän pärkän synnystä tiesi:

Wappuna 1995 oli phuksimajuri antanut phuksseille wapun rientoihin varusteluettelo ja yksi varusteista oli vain pärkkä (tämä kuitenkin tuli herran Pärkän nimestä). Näin he saivat omalla mielikuvituksellaan keksiä, mikä pärkkä on. Ilmeisesti kemistikillan phuksit olivat valinneet pärkäksi imukupin. Samana wappuna keksittiin myös pärkästä peli, jossa saa pisteitä riippuen mm. heiton pituudesta/ korkeudesta sekä pärkän tekemistä kiepeistä. Pärkkä sekä sen säännöt annettiin myös Tky:lle heidän 125-vuotislahjakseen.

4

Mentorsaunassa pärkkä lensikin usean innokaan käsistä ja herra Pärkkä allekirjoitti killan molemmat viralliset pärkät. Onpahan killan seuraavalle vuosijuhlaviikollekin jo uumoiltu aivan uutta pärkkäcuppia.

Uudet kemistiedaattorit

Esittelyssä ulkkarit Espanjasta

Katariina Nyman

Tänä syksynä on kemistikillan tapahtumissa kuultu espanjalaisia juomalauluja, nähty taidokkaita laakapotkuja futiskentällä ja ehkä jopa tutustuttu muutamaan Etelä-Eurooppalaiseen kohtalotoveriin. Jos joku ei ole vielä huomannut, niin kiltamme on siis saanut vahvistusta kolmesta espanjalaisesta ulkkarista, joista esittelyssä nyt kaksi, Almu ja Alicia. Toivottavasti heidät ja tulevatkin ulkkarit otetaan lämmöllä vastaan tapahtumiin jatkossakin, sillä mitäpä olisi vaihtovuosi ilman hölmöilyä paikallisten kemisti-insinöörinalkujen kanssa.

Name, age, where are you from?

AE: My name is Almudena Estecha. I'm 22 years old and I'm from Madrid, Spain.

AS: My name is Alicia Santaolalla Solórzano, I'm 22 years old and I'm from Spain

How long do you stay in Finland?

AE: I'm going to be in Finland for one year (9 months really).

AS: I'm going to stay until the end of April,

I'm doing my master thesis so I don't have to be strictly half or a complete year.

What kind of chemistry do you study here? What other subjects do you study? You can mention some course names you are taking.

AE: I'm studying Chemical Engineering, but I'm in the Finnish 1 course too. I don't think all of my courses are from the chemical department. For example, I have one called Introduction to industrial management and engineering and I'm not sure from what department it is.

AS: I'm not studying chemistry exactly, I am doing my master thesis in the environmental engineering department so I'm working with wastewater

Why did you come to Finland and why to Helsinki Technology of engineering? What do you think about the uni? What did you know about Finland before you came?

AE: First I didn't know where I wanted to go, but a friend spoke me about Finland and I thought it was a good place. There are a lot of differences between Finland and Spain. And it is far from my home land, so if I didn't

*Alicia vasemmalla,
Almudena oikealla*

go to Finland with a program like Erasmus I would never do it. I had two options in Finland, TKK or Oulu. And Oulu is too far and colder. I didn't really know a lot of things about Finland before coming. I only knew that it was far, and cold, and the days in winter are shorter. But I liked the night and the snow, so why not? The University is really nice, here the classes are not crowded, like in most parts of Spain, and the teachers help you more than there. And everything is closer, you don't have to move a lot to go anywhere.

AS: I knew the typical things you heard about Finnish people, that they do not speak a lot, that once you know them they change a lot and are really nice. That Finnish drink a lot. I knew many things about Saunas, parties,... because a friend of mine was in Tampere and he explain me most things.

How do you like Finland now that you have stayed here for a few months?

6 AE: I think the best thing here are the place. It is really beautiful. And the people are so nice, I had a lot of problems and always someone try to help me and make me feel better. In Spain, normally, if they know you they help you, in other case they go.

AS: At first it was quite strange, different traditions, everything different... but in a few weeks you start getting used to everything, and you enjoy it a lot. The worst thing for me now is the weather, it is really starting to be too dark. And at last I'm getting used to meet people and not even say hej ;D.

You've been to sitsit now, how did you like them? What's best in sitsit?

AE: I enjoy the sitsit because I like singing and everybody do it. And you can get drunk, but in a fanny way. Everybody laughs. And there is something that caught my attention. Here you can study the first year or the last one, but in a sitsit you can speak with everybody and you can meet everybody who study the same. In Spain we make dinners or parties, but normally only with the people in the same courses.

AS: It is something that has to be done. Although I was quite stressed looking for the songs, trying

to eat something and getting more and more drunk :D. It was quite hard following everything in Finnish, but all the people was trying to help us.

How do students party and drink in your home country and university?

AE: In my country, our parties goes on all the night, but normally you are in a club, a disco, a pub or you go to all of these kind of places. Before we made “botellones”. There were meetings in the street, to drink all together in a park or somewhere and speak before going to a bar. But now it is forbidden. It was near to sitsit, but in the street and we don't sign and cheer, we only cheer. It was great because everybody can speak with the rest and you can sign if you want or you can make games to drink. I don't know how to explain it.

Depends on the day, there are parties of the city or the village. I don't like the parties in the city but in the village is great. We have a place where all the friends meet and make things together. We call it “peña”. All the people of a peña wear similar clothes during the parties and buy drinks all together. In the peña you can invite people from other villages or peñas to drink

or to eat (sometimes we have food too). There is a group playing all the night, different kinds of music, and you can dance all the night like if you were in a concert.

AS: Something that is quite different for me, is that in Finland students from the first year can have party with the ones that are finishing their degree. This is quite strange in Spain, we have party with people in our same age, in our same courses,... but normally when you are in the fourth year you don't know people from the first year. We don't have sit sit, but it is quite usual make dinners at least three times a year with all your friends from university.

You're greetings to Finnish chemistry students?

AS: Of course!! to all the ones that have been helping us these days. To the fuksis (I'm not sure about how to write this) in the sushi party, and of course the cooker. To the referee in the pentacyclo soccer ;). And of course to Katariina because she always consider us for everything that the chemistry guild organizes.

pHuksikapteenin palsta

Antti Arpalahti

Josko viime pätkäni vaikutti hämmentävältä, tämä on vielä pahempaa - nyt ajattelin pysytellä astiassa. Kirjoittaessa tätä olen myös hämmentynyt saamastani kannustuksesta viime artikkelista riippumatta, noin edarivaalien tuloksia ajatellen. Kiitokset minuun luottaneille.

Hassu asia tuo lukeminen, yritimme yhdessä pHuksien kanssa orgaanista kemiaa, apuna oli paikalle urheasti saapunut huippuassari Antti (en siis minä vaan Pohjalainen) ja killan nousevan orgaaniliitin kärkipäähän kuuluva Kalle. Olin hieman alustanut ja itsekin kykenin muutamaaan kysymyseen vastaamaan. Osaston joustavuudesta kertoo, että kysyin tiistaina lauantain aukioloa eikä ollut lainkaan kyseenalaista, pääseekö saliin opiskelamaan. pHuksit pitivät tapahtumasta ja vastaavia otetaan pohdintaan.

8 Muutenkin on uudistamisvimma iskenyt, tekisi mieli muuttaa konsepteja ja luoda uusia. Aika vain loppuu kesken ja jotenkin sitä ei vuoden alussa osannut sanoa budjettia tai kalenteria ajatellen, mitä tarkalleen pitäisi tehdä. Nyt alkaa olla sen verta kiireinen loppuvuosi, että pitää ensi kevääälle ne uudistukset keksiä.

Fuksien juhlasitseille osti lipun 27 kemistipHuksia, mikä on 13,5% kaikista lipuista. Tämä on yli kaksinkertainen määrä (nopealla laskulla) meidän suhteelliseen määrään. Tarkoittaa siis, että innoik-

kaita löytyy, hyvä juttu! Ovathan nuo sitsit koko phuksivuoden upeimmat ja huhu kertoo vielä, että tarjoilijat ovat siellä parempia kuin missään.

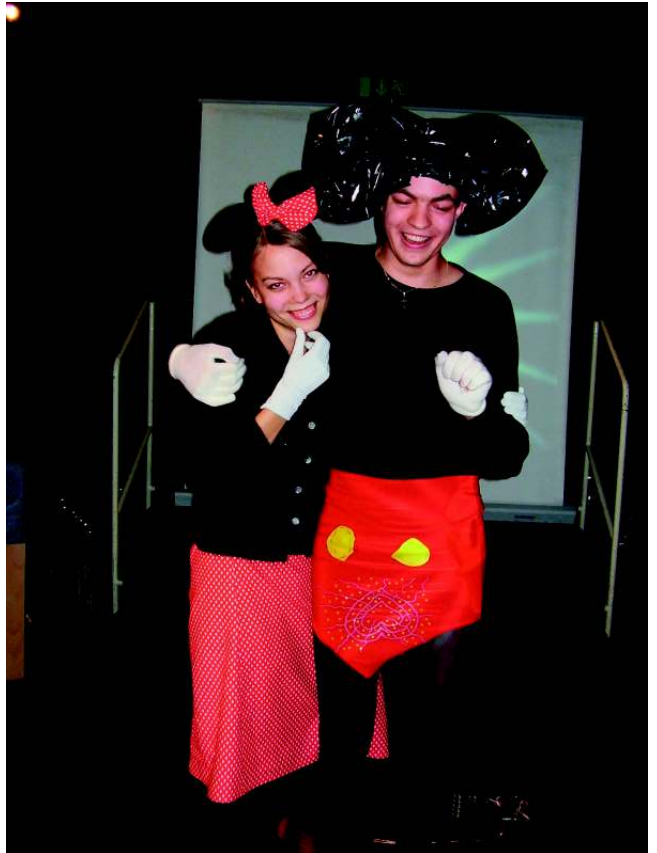
Fuksien Yösählykin vierähti tuossa, olinpa siellä itsekin kisailmassa ja hauskaa oli, vaikka tuomaripelin takia ftk:n joukkue tippui jo alkuerissä! Meiltä oli pelaamassa ainakin parissa joukkueessa phukseja, tuloksista ja jälkipyykistä on vain arvauksia, sillä ftk poistui vähin äänin tiputtuaan nöyryyttävästi. nim. "voitettiin me se yks tyttöjoukkue"

En täysin mene vannomaan julkaisupäivää, mutta taitaapi olla haalarigaalat ja phuksicruise meleko ajankohtaisia. En malttaisi millään odottaa! Risteilyllä tapahtuu eri juttuja, on niin eri ilmapiiri. Myös Ota-niemestä pääsy kerran vuodessa on terveellistä.

Loppuun vielä väkinäinen ja ehkä jopa ominainen hauva-aiheinen pläjäys:

-Mitä on se, jos sijoitus tekee tuottoa jonkun muun taskuun?

-Hukka-ROI

Excuo'tieteen

Risto Pieviläinen

Starttasimme matkaan jo perinteiseen tyyliin OK20:n kohdalta klo 07:00 torstaiaina 27.10. Jo lähtö näytti lupaavalta, kun bussikuski oli kääntymässä JMT:lle. Muutaman neuvon jälkeen löysimme kuitenkin itsemme Kehä:ltä ja näin matka kohti Valkeakoskea alkoi. Hetken päästä matkassa alkoi jo ilmetä katastrofin merkkejä bussikuskin yrittäessä saada pitkiä valoja päälle samalla, kun vauhtia oli noin 80-90km/h. Tämä aiheutti pientä poikittaisliikkumista, jolloin ensimmäisen kerran ihmisten mieleen tuli pelko, että ojaanko tässä vielä joudutaan. Onneksemme valonapit löytyivät lopulta ennenkuin mitään suurempaa vaaratilannetta tapahtui. Hetken päästä kuski vielä missasi Tampereen tien liittymän, joten haimme uutta vauhtia seuraavan liittymän ja Kehä III:n kautta.

10 Lopulta löysimme itsemme Valkeakosken UPM-Kymmenen paperitehtaalta. Aamukahvien parissa kuulimme, että siellä tuotannon pääpaino on säkkipaperin ja taran vastinpaperia. Vastinpaperi myydään sellaisenaan asiakkaille, jotka sitten painattavat siihen omat tarransa kiinni. Yritysesittelyn lomassa kuulimme, miten Valkeakoski on saanut haisevan leiman itseensä, vaikkei siellä kuulemma oikeasti haisekaan enää.

Tästä huolimatta tuli todettua vierustovereideni tuoksuvan huomattavasti paremmalle kuin Valkeakoski. Erityisesti Karo kunnostautui tässä pienestä vastustelusta huolimatta. Lopulta pääsimme tehdaskierokselle, jossa näimme muutaman paperikoneen sekä automaatin josta sai ykkösolutta. UPM tarjosi vielä lounaan, jonka syötyämme ja hyvästelyt heitettyämme lähdimme jatkamaan matkaa.

Matka jatkui noin viiden minuutin ajan läheiselle Säterin tehtaalle. Säteri valmistaa selluloosasta viskoosikuitua, joka menee jatkojalostukseen vaatteiksi, palonestoon sekä makkaran kuoreksi. Säterillä saimme heti tehdasalueelle päästyämme kypärät päähän, joita pidimme päässä koko vierailun ajan luukunottamatta yritysesittelytilaisuutta. Yritysesittely oli koottu kirjoitusvirheineen excuo-täti Annan kysymysten pohjalta. (Saimme muuten korjatut kalvot sähköpostilla seuraavalla viikolla.) Yritysesittelyn lomassa kuulimme myös pikainfon sukkahousujen denier-luokittelusta sekä maapallon muodosta.

Kuunneltuamme perusteelliset selostukset tehtaan ykskköoperaatioista sun muista, pääsimme kiertämään tehdasta. Tehtaasta löytyi yllättäen putkia, säiliöitä ja muita kiin-

nostavia pönttöjä. Loppuseremonia hoidettiin varastossa, jossa kuulin kuinka esittelijä ottaa joka ilta konjakkiryypyn. Exculahjana annettu dekkakuulemma sopii tähän tarkoitukseen erityisen hyvin. Lopulta hyvästelyjen jälkeen pääsimme lähtemään kohti Tampereen Hervannassa olevaa yöpaikkaamme.

Hervannassa pääsimme testaamaan, kuinka kätevästi bussi kääntyy 180 astetta. Yllättävän kätevästi se jopa kääntyi. Kerran vain tarvitsi peruuttaa 4-kaistaisella tiellä. Kaupassa käynnin jälkeen pääsimme yöpaikkaamme Hotelli Torniin, jossa saimme ensi kerran hengähtää. Tornissa tutkittiin matkacoronapöydän erikoisia ulottuvuuksia ja nautittiin kaupasta ostettuja virvokkeita. Huolestuttavan kuuloista eläimellistä ääntelyä kuului jo alkuillasta. Onneksi ääntely vähitellen loppui ihmisten lähtiessä tutkimaan Tampereen yöelämää. Hervannassa oli juuri samana iltana kinky-bileet, jotka huhujen mukaan lähes vetivät vertoja Otaniemessä järjestettävälle Bordelli-bileille. Torniin jäi myös pieni ydinporukka, joka mietti syntyjä syviä muutaman tunnin ajan. Kukahan mahtoi olla o.tieteentekijä sinä iltana? Yoink. Seuraavana aamuna herätys oli noin 05:53. Pikaisen siivouksen ja aamupesujen jälkeen lähdimme hieman seitsemän jälkeen bussilla kohti uusia tehtaita.

Ensimmäinen kohteemme oli Jämsänkoskella sijaitseva Genencor. Uusia katastrofin merkkejä ilmeni jo saapuessamme tehtaalle, kun bussi ei enää noussut ylös jäistä mäkeä. Onneksi kuitenkin taitava kuskimme hoiti jälleen hommansa taidokkaasti ja lopulta bussi saatiin mäestä pois. Jälleen kerran aluksi menimme kokoushuoneeseen, jossa kuulumme, että Genencor valmistaa entsyymejä erilaisiin tarkoituksiin. Yritysesittelyn jälkeen lähdimme kiertämään tehdasta. Porukka jaettiin kahteen osaan jotta tehtaan esittely helpottuisi. Tehtaassa ei oikeastaan ollut mitään erikoista. Aluksi näimme putkia ja erikokoisia pönttöjä ja lopulta pääsimme varastoon, jossa entsyymit odottivat erikoisissa purkeissa lähtöä muualmalle. Tehdaskierroksen jälkeen löysimme itsemme taas samaisesta kokoushuoneesta, josta olimme lähteneet. Tosin tällä kertaa olimme saaneet kauhoa katkarapuja ja kinkkusalaattia sekä voileipää että porkkanapiirakkaa lautasillemme. Nämä syötyämme saimme vielä kakut ja kahvit, jonka jälkeen oli taas jäähyväisseremonioiden vuoro.

Hetken päästä olimmekin taas bussissa matkalla kohti seuraavaa ja viimeistä exkookohdetta. Viimeinen kohde oli Ecocat Vihtavuorella. Ecocatilta saimme heti alkuun

huippuhienot nimilaput, sekä pienoistradion ja kynän. Radio jopa toimii moitteettomasti. Yritysesittelyssä kuulumme, että Ecocat valmistaa katalysaattoreita kaikenkokoisiin koneisiin aina moottorisahasta rekkaan. Tutkittuamme hetken katalysaattoreita pääsimme katsomaan miten niitä oikeasti tehdään. Tekotapa oli kaikessa neroudessaan melko yksinkertainen. Kahta pitkää metallilevyä rullattiin toistensa päälle jolloin saatiin metallirulla, joka upotettiin liukseen, joka sisältää platinametalleja. Platinametallit hoitavat katalysaattoreissa sen tärkeimmän osan eli pakokaasujen muodonmuutoksen.

Tehdaskierroksen jälkeen palasimme uudelleen kokoushuoneeseen, jossa meille vielä tarjottiin voileivät sekä pullakahvit. Lopulta koitti viimeisten lähtöseremonioiden vuoro ja starttasimme kohti kotia. Vihtavuori sijaitsee hieman Jyväskylän pohjoispuolella, joten matkaan meni vielä pieni tovi. Lahden ohitettuamme Mäntsälä tuli väistämättä mieleemme. Emme kuitenkaan jääneet tutkimaan Mäntsälää tarkemmin, vaan huristelimme sen ohi kohti Helsinkiä. Lopulta edessämme siintivät Kehä I, jonka varteen allekirjoittanut lopulta jäi. Bussi jatkoi vielä matkaansa muutaman kilometrin Otaniemeen, jotta kaikki pääsisivät koteihinsa.

Harjoittelu-extra

sivut 14-38

Kesätöissä...

13

- ...lafkalla s. 17-21
- ...muualla s. 22-23
- ...ulkomailla s. 24-38

Lue myös harkkaneuvojan vinkit sivulta 14

Harkkaneuvojan palsta

Antti Arpalahi

Miten saada harjoittelupisteitä? Tässäpä lista to-do.

1. Hae ja tee töitä kemian alalla
+saat rahaa
+saat kokemusta
2. Hanki työn vielä ollessa käynnissä tarvittavat lomakkeet
+kemia.tkk.fi/fi/opinnot/lomakkeet/index.html
+harjoittelulomake, harjoittelun hyväksyminen ja tiedot harjoittelupaikasta
3. Täytätä pomolla "harjoittelulomake"
4. Täytä itse muut paperit ja hanki työtodistus
5. Palauta paperit (4kpl) neuvolan postilaatikkoon kemian ala-aulassa mahd. pian harjoittelutapahtuman jälkeen
6. Odota tuloksia
- hämmennystilanteessa ota yhteyttä keharjo@cc.hut.fi:n

Mistä sitten voi saada harjoittelupisteitä meillä? Harjoitteluahan on kahden laista, työympäristö- ja ammattiharjoittelu, ja molemmissa vielä koti- ja ulkomaan. Pakollista on vain tuota helpoiten saatavaa kotimaan työympäristöä 2op (ov) ja tämänkin voi korvata kaikilla muilla harjoitteluilla. Uuteen malliin saattaa tulla muutos ja varmaan tuleekin, siitä sitten tarkemmin.

Vaativuutena harjoittelulle on jonkin sortin sivuaaminen kemian alaan. Lisäksi hommassa pitää olla jotain järkeä - esimerkiksi maalitehtaalla purkittamassa maalia on hyväksyttävä, siivoaminen ei.

Hankalin puoli tuossa harjoittelupisteiden saamisessa lienee työn saaminen. Ei ole pelkkää turhan puhumista, että kannattaa panostaa CV:n muotoon ja työhakemuksen vahvuuteen. Jos täytettävänä on nettilomake, pitää täyttää myös kaikki vapaaehtoiset kentät hakemuksessa. Yleensä näissä on jonkin sortin hakukriteeri, joilla työnantajat hakevat tiettyjä kombinaatioita ja mm. nuo tyhjäksi jätetyt kentät saattavat saman tien tiputtaa hakemuksen pois. Rekry antaa näihin fiksua neuvoja, täytyy vain kysyä. Rohkeasti mailia rekryn tädeille, teitä varten ne siellä ovat.

Näin ohjeistuksen lopuksi tahtoisin sanoa, että se harjoittelu on muuten älyttömän tärkeää, kannattaa nähdä vaivaa, että sitä saa! Tyvestä se puukin kaatuu, jostain on aloitettava, tiedättehän.

Kesätöissä KeLalla

Juha Salminen

Viime talvena päätin, etten enää neljännen opiskeluvuoteni jälkeen menisikään viidenneksi, eikun kuudenneksi, enpä osaa laskeakaan noin pitkälle, kesäksi töihin maakaasun kompressoriasemalle Mäntsälään, vaan etsisin itselleni ihan oikean työharjoittelupaikan. Tämän päätöksen lopputuloksena oli, että vietin viime kesän valtion virkamiehenä, teknillisen korkeakoulun palkkalistoilla.

Jos nyt ihan rehellinen olen, niin alkukeväästä vielä olin työnhaussa liikkeellä sellaisella mielialalla, että en varmasti ainakaan jää töihin koululle. Mutta kevään myötä mieleni muuttui (eikä ehkä vähiten työpaikkavaihtoehtojen varsin rajallisen määrän vuoksi) ja päädyin töihin Kemian laitetekniikan laboratorioon. Ennen kuin otin paikan vastaan pohdin kyllä mielessäni, että mitenkähän sitä jaksaa taas syksyllä opiskella, kun tuo kesäkin menee vähän samankaltaisissa tunnelmissa. Nyt on kuitenkin sanottava, että enpä ole aikaisempinakaan syksyinä (paitsi ehkä pHuksina) tämän innokkaampi ollut taas jatkamaan opiskelua.

Tehtävänkuvaukseni kesälle oli varsin yksinkertainen: erään nimeltä mainitsemattoman kurssin laskuharjoitukset

piti alusta lähtien uudistaa täysin. Kuulosti pelottavalta. Itse kävin kyseisen kurssin viime syksynä ja muuta pohjatietoa ei aiheesta ollut. Enkä todellakaan koskaan aiemmin ollut tehnyt minkäänlaisia harjoitustehtäviä kenellekään. Kun lisäksi kurssin luennoitsija, ja siis kesän esimieheni, asui ja asuu vieläkin Tampereella, oli selvää ettei häneltäkään voisi mennä päivittäin neuvoja kyselemään. No asennoiduin hommaan sitten niin, että teen sen mitä pystyn ja sen jälkeen ei ole minun vikani, jos tehtäviin on valittu epäpätevä henkilö.

Kesän kuluessa eteenpäin kävi alkukankeuksien jälkeen selväksi, että pystyisin ehkä kuitenkin suoriutumaan annetusta tehtävästä. ”Esimieheni” vietti kesän aikana seurassani yhteensä kolme täyttä työpäivää ja niiden aikana tuli kyllä varsin hyvin selväksi, mitä oli tehty hyvin, missä (yleensä aika monessakin asiassa) olisi vielä parannettavaa ja miten jatketaan tästä eteenpäin. Eniten ehkä pidin siitä, että työajat kesän aikana olivat aika vapaasti valittavissani. Eli kunhan hommat pysyivät suunnillen

15

Kesätöissä PoTella

Maija Tiitinen

aikataulussa, ei oikeastaan ketään kiinnostanut mihin aikaan tulin ja menin. Toki ennen kuin kaikki uudet ja hienot laskutehtävät olivat valmiita ja kirjoitettu puhtaaksi, oli tuntejakin tullut käytettyä se sama määrä, joka luki palkkakuiteissakin.

Mutta mitä tästä kesästä sitten loppujen lopuksi jäi käteen? Ensimmäiseksi ainakin, jo ihan opintojenkin kannalta, tulee mieleen se, että opin varsin hyvin tuntemaan laitetekniikan laboratorion kirja- ja esitetarjontaa ja osaan varmasti entistä paremmin etsiä laiteteknillistä tietoutta, kun tulee tarvetta. Lisäksi tämä oli oikeastaan ensimmäinen kesä, jona sain ihan oikeasti tehdä töitä itsenäisesti ja jouduin aiempaa enemmän ottamaan vastuuta omista tekemisistäni. Tämäkin lienee hyvää kokemusta tulevaisuutta ajatellen. Positiivisena seikkana on myös mainittava, että työilmapiiri laboriossa oli todella hyvä. Ja kun pääaineenanikin on Tehdassuunnittelu, niin onhan se ihan kiva, että tuntee edes vähän laboratorion henkilökuntaa. Ai niin ja kyllähän minulle tietysti maksettiin palkkaakin.

Viime keväänä tuskailin jo neljättä kertaa työnhaun kanssa. Lähetin lukuisia hakemuksia ja kaikkialta tuli vastaukseksi kiitos ei. Jotain oli kuitenkin pakko tehdä, jotta katto pysyisi pään päällä, laskut saisi maksettua ja ruokaakin saisi eteensä. Viimeinkin toukokuun alussa tärppäsi: pääsin töihin firmaan, joka siivoa rakennustyömaita. Kuten eräs ystävänäni sanoi: ”on monta tapaa pilata kesä, paskahommien tekeminen on niistä yksi”... Kohtalooni alistuen pistin remppavaatteet päälle ja läksin Tapiolaan yhdelle raksalle siivoamaan. Kokeilkaapa muuten joskus itse siivota 8 tuntia talossa, jossa on 5 kerrosta, hissi toimii vain joskus, vedet (sekä puhtaan, että likaisen) joutuu kantamaan ämpäreissä 2-3 kerrosväliä ja yökavereina on keski-ikäni ylittäneitä juoppoja, jotka jättävät palkkapäivän jälkeen tulematta töihin...

Onneksi moni kaveri oli saanut töitä lafkalta, ja Antti (nimi muutettu ainakin kahteen kertaan) soitti minulle eräänä toukokuun iltana ja sanoi nähneensä kesätyöilmoituksen

PoTen ilmoitustaululla. Lähetin saman tien mailia asiasta ja jo parin päivän päästä menin töiden jälkeen haastateltavaksi PoTelle.

Haastattelusta jäi jo itsessään hyvä maku suuhun, ja varsinkin kun minun olisi haluttu aloittavan jo seuraavana päivänä... Tein vielä pari päivää siivoushommia, ja sitten aloitin elämäni ensimmäisissä alan töissä tutkimusapulaisena biopolymeerien tutkimusryhmässä.

Alkuun olin aikalaillla pallo hukassa, vaikka labra sinänsä olikin jo ennestään tuttu. Samaan aikaan kun minun oli määrä aloittaa, muuttivat minua ohjaavat tutkijat remontin tieltä uusiin huoneisiin. Osittain tästäkin johtuen käytin pari ensimmäistä päivää pitkälti kirjallisuuteen tutustuen, mikä oli itse asiassa hyvä idea, koska en tiennyt biopolymeereistä juuri mitään etukäteen.

Käytännössä työskentelin labratöitä tehden koko kesän. Minulle annettiin myös kirjallinen työ, jonka tarkoituksena oli lähinnä etsiä ratkaisuja pariin (tutkimukseen liittyvään) ongelmaan. Ongelma osoittautui kuitenkin niin vaikeaksi ratkaista, että en loppujen lopuksi kuitenkaan tehnyt mitään kirjallista työtä kesän aikana.

Työ oli monipuolista. Kesän aikana tulivat tutuksi polymeroinnit, funktionalisoinnit, useat analyysilaitteet, näytteiden valmistukset, sulasekoitukset, mekaaniset mittaukset jne. Opin kesän aikana varmasti enemmän kuin edeltävänä neljänä opiskeluvuonna yhteensä. Sain riittävästi ohjausta ja tyhmimpiinkin kysymyksiini jaksettiin vastata.

Kesätyöt poikivat minulle myös osa-aikatöitä syksyille, mikä helpottaa kummasti opiskelijan ”ainaista” taloudellista ahdinkoa. Vaikka työn, fuksimajurin hommien ja opiskelun yhteensovittaminen aiheuttaakin jatkuvasti pientä päänaivaa, nostattaa alan töiden opiskelu myös opiskelumotivaatiota.

Toivottavasti pääsisin PoTen labraan myös ensikesäksi!

Kesätöissä Biolla

Antti Kurkijärvi

“Bio” -tuo niin monen tehdaspuolen opiskelijan pahimpien pelkojen ruumiillistuma, tuo karmiva, ihmisen kokoinen varvas, tuo aine, jonka ainoa pakollinen kurssi vastaa monen mielestä koko lijoki-sarjan pituutta, eikä lopu siihen, vaan saa Kalle Pääatalon kummittelemaan kurssin käyneen opiskelijan unissa vielä öisinkin. ”Bio” on etuliite jonka hirveyttä ei moni suostu edes kuvailemaan.

Vai onko sittenkään?

Ajattelin kerrankin elämässäni olla se kiiltävään haarniskaan pukeutunut ritari, joka ratsastaa vaaroja pelkäämättä ja kohtaa sekä omat, että muiden pelot suoraan kasvotusten. Sankari, joka nuoren miehen kehityskertomuksen jälkeen, ällöttävän imelässä ja täysin ennalta-arvattavassa disney -lopussa menee.. Öö.. Siis ottaa selvää, mitä tuolla biokemian labrassa oikeasti tapahtuu ja miksi se on niin kammoksuttu.

Nämä ennakoasetelmat huomioon ottaen olin aluksi hiukkaisen yllättynyt siellä vallinneesta rennosti tunnelmasta. Muutenkin yleinen työilmapiiri laboratoriossa oli inspiroiva ja kesä oli monessa mielestäni varsin avartava ja opettava kokemus. Kellokortin käytöstäkään ei tarvinnut

huolehtia, vaan ideana oli että työkokonaisuudet piti saada aina ajallaan valmiiksi. Ja koska työt eivät todellakaan päässeet missään välissä loppumaan, niin lähes joka päivä töissä tuli oltua kahdeksasta neljään. Muutenkin koko kesä meni todella nopeasti, johtuen osaksi hyvin lyhyestä työmatkasta ja osaksi aina hyvällä säällä suoritetusta kollektiivisesta auringonotosta Alvarilla.

Itse työtehtäviini kuului pienen kirjallisen tiedonetsintä -projektin lisäksi erilaisten jyvien pahoinpitelymenetelmien vaikutusten tutkimista niistä valmistettaviin jauhoihin. Näitä vaikutuksia tutkittiin niin entsyymaattisesti, kuin kromatografisestikin, jolloin sain hiukan myös verestettyä analyyttisen kemian vähän rapistumaan päässeitä taitojani. Kesän aikana pääsin käyttämään muun muassa kaasukromatografia, DSC:tä, ja spektrometriä, joista ainoastaan viimeisin oli kunnolla entuudestaan tuttu.

Ja vaikka sainkin kesän edetessä kuulla kavereiltani varsin paljon kommentteja

työnkuvastani ”pullan leipojana”, huomasin varsin pian, että omat työtehtäväni olivat moneen muun Kemianlaitoksen kesätyöläiseen verrattuna varsin vaihtelevat ja miellyttävät. Lisäksi kuunnellessani lämpiminä kesäpäivinä tarinoita siitä, kuinka kuuma Kemianlaitoksen missäkin osassa on, ei itseäni haitannut lainkaan, että Life Science Centeristä löytyy varsin tehokas ilmastointi. Muutenkaan remontin takia evakoon lähteneessä mikrobiologian ja biokemian laboratoriossa ei tunnelma ollut aivan sama kuin pHuksilabroissa ennen kyseisten tilojen remontoimista, tai bion oppilaslabroissa, jotka sijaitsevat ikkunattomassa kellarikerroksessa. Sillä nyt kesäistä tunnelmaa piti yllä koko laboratorion seinän kattava ikkuna ja siitä avautuva merinäköala, unohtamatta myöskään liikkeentunnistimilla syttyviä valoja.

Itse työn hakemiseen lähdin varsin myöhään ja kysyin mahdollisia kesätoita jonkun luennon jälkeen vasta huhtikuun lopussa. Lyhyen sähköpostinvaihdon jälkeen sain kutsun haastatteluun, joka oli ennemminkin tulevien työtehtävieni läpikäymistä. Tämän haastattelun jälkeen aloitinkin työt varsin pikaisesti ja olin niissä hommissa melko tarkasti kolme kuukautta, jonka jälkeen siirryin kurssiassitentiksi teknillisen biokemian ja mikrobiologian I labroihiin.

Kuten osa teistä tätä tekstiä lukiessaan jo pystyi varmasti päättelemään, onnistuin selviämään koko kesän läpi hengissä, eikä Kalle Pääatalokaan ole ainakaan vielä saapunut pilaamaan yöuniani. Ei ole.. Ihan oikeasti, ei ole..

Harjoittelua puunjalostustekniikan osastolla

Laura Nyfors

Huhtikuun loppupuolella Kemistikillan tiedotuslistalle tuli maili, jossa kyseltiin orgaanisen kemian osajaa kesätöihin puunjalostustekniikan osastolle, tarkemmin sanottuna puunjalostuksen kemian labraan. Innokkaana tyttönä vastasin viestiin, mutta vastaus oli pettymys - paikka oli jo täytetty. Muutaman päivän päästä sain kuitenkin soiton professori Janne Laineelta ja hän pyysi minut haastatteluun. He olivat saaneet niin paljon hyviä hakemuksia, että olivat päättäneet palkata muutamaan projektiin lisää työntekijöitä. Näin sain siis paikan ikään kuin takaovesta ja aloitin jo seuraavalla viikolla toukokuun tenteistä selvittyäni.

Ensin seurasi viikko, jolloin tutus-tuin osastoon, noin kolmenkymmenen työntekijän labraan sekä luin taustamateriaalia tehtävään tutkimukseen. Orientaatioviikon alussa suuri osa tutkijoista ja molemmat proffat lähtivät seminaariin Uuteen-Seelantiin, joten järkytys oli suuri, kun heidän palattuaan kahvihuone pullistelivat väkeä. Luettuani dippatöitä,

puunjalostuksen perusoppaita sekä erästä väitöskirjaa, pääsin ihan aikuisten oikeasti hommiinkin. Kävin hakemassa materiaalia Valkeakoskelta Säteri Oy:n viskoositehtaalta ja sain samalla kiertokäynnin tehtaalle, joka oli kemianteollisuutta parhaimmillaan (yksi syysexcu-kohteistamme).

Varsinaisten töiden aikana sain tehdä monipuolisesti erilaisia asioita ämpäriskaalassa toteutetussa m-Realin projektissa. Tein muun muassa partikkelikoko- ja zetapotentiaalimittauksia sekä itseni ihastukseksi myös testiarkkeja. Pääsin seuraamaan myös AFM- ja QCM-mittauksia. Projektissa tutkittua juttua ei oltu tehty koskaan aiemmin, joten välillä sekä minä että ohjaava tutkija seisoi sormi suussa. Aina kaikki ei todellakaan toiminut kuten oletettiin. Näin piti käyttää luovaa mielikuvitusta ja keksiä uusia tapoja toteuttaa vanhoja tutkimusmenetelmiä.

Meidän labrassamme oli töissä ennätyselliset viisi suomalaista (joista kolme kemistiä!) ja kaksi ulkomaista kesätyöntekijää. Vaikka muutamina viikkoina parhaimpaan kesäloma-aikaan labrassa oli tosi hiljaista, aina silti löytyi joku, jolta kysellä neuvoja. Ehkä tässä auttoi omalta osaltaan kesätyttöjen ja -poikien suuri määrä. Puunjalostuksen kemian labran henki oli mainio ja olenpa siellä viihtynyt kahvittelemassa muutaman kerran töiden päättymisen jälkeenkin. Kiva kesä siis (vaikka pelkkää TKK-tiiliseinä joutuikin katselemaan :)!

Kesätöissä Tikkurilalla

Taina Viitamäki

Olin kesätöissä Tikkurila Paints Oy:llä Vantaalla. Myös edellisen kesän vietin Tikkurilassa, kuitenkin eri tehtaalla. Tämä paikka onkin tullut tutuksi monelle kemian tekniikan osaston 1. ja 2. vuosikurssin opiskelijalle ensimmäisenä oman alan kesäharjoittelupaikkana. Tikkurila on Suomen suurin maalinalmistaaja. Se valmistaa maaleja, lakkoja ja kovetteita kuluttajille, ammattikäyttäjille ja teollisuudelle Suomeen ja vientiin. Tikkurila on osa Kemira-konsernia ja se työllistää noin 2300 henkeä.

Työni oli 2-vuorotyötä tuotannossa, joka toinen viikko aamua (07.00-15.00) ja joka toinen viikko iltaa (14.30-22.30). Kieltämättä välillä aikaiset aamuherätykset ja lähes tunnin työmatka Tikkurilaan harmittivat. Työnimikkeeni oli täyttjä eli suurimman osan ajasta vahdin täyttökoneen toimintaa. Katsoin, että oikeaa maalia menee oikeaan purkkiin oikea määrä. Lähinnä purkitin kuluttajille meneviä alkydimaaleja. Työni oli varsin vaivatonta siinä vaiheessa, kun täytettiin suuria maalieriä ja kone toimi moitteettomasti.

Aina näin ei tietenkään ollut. Välillä taas odoteltiin pakkausrobotin korjaajaa puolet päivän työajasta. Työ kuitenkin vaati tarkkaavaisuutta ja maalaisjärkeä. Osastolla työpistettä vaihdeltiin lähes viikottain, jolloin työpariin ja työtehtäviin ei ehtinyt niin helposti kyllästyä.

Kesän aikana opin maaleista yhtä sun toista nippelietoa. Vaikka ihmiset osastolla eivät kaikkea tienneetkään, niin useimpiin mieltäni askarruttaneisiin kysymyksiin sain vastauksen. Kesän ehkä paras anti tulevaisuutta ajatellen oli se, että oppi ymmärtämään suomalaisen

duunarin ajatusmaailmaa. Mikään ei ikinä ollut hyvin ja työnantaja teki aina jotakin väärin. Toisaalta tehtaalla esimerkiksi liuotinten käsittely oli kovin leväperäistä siihen nähden mihin on koulun labrassa tottunut. Työntekijöiden kemian tietämys oli kuitenkin jokseenkin puutteellista, joten liuotinten vaaroista mesoamista pidettiin vähintäänkin kummallisena.

Parhaita luontaisetuja yrityksessä olivat ruokaetu ja ilmaiset taukokahvit. Kemistikiltaisista taisi Tikkurilassa viime kesänä olla töissä lähemmäs 20, joten tutuista naamoista ei ainakaan ollut pulaa. Kesä huipentui elokuun lopussa Monicolor-tehtaan 30 v. juhliin, jossa tarjotut olivat varsin messeivät ja Frederik viihdytti bilekansaa.

Kesäni Nesteessä ja Jacobissa

Olli Pyylampi

Työskentelin kesän 2005 Porvoossa sijaitsevassa Neste Jacobsilla. Neste Jacobsin nimihän oli siis aikaisemmin vielä Neste Engineering, joka ehkä kertoo hiukan enemmän työpaikasta. Kyseessä on siis insinööritoimisto, jonka pääasiallisena asiakkaana ja omistajana on Neste Oil. Myös minun kesän työtehtäväni liittyivät Neste Oilin Porvoon jalostamoon, jossa loppukesästä 2005 oli huoltoseisakki. Tosin kesähessu suunnittelijoille se ei juurikaan muutoksia kesään tuonut.

Vähän kaltaiselleni veikolle tuotti vaikeuksia pukea joka aamu kauluspaita päälle ja koittaa muutenkin näyttää asialliselta. Vaikka melkein kaikki pukeutuivat asiallisesti kauluspaitoihin, ei työilmapiiri kuitenkaan ollut millään tavalla tiukkapipoinen ainakaan nuorempien työtekijöiden

kesken. Ja toisinaan suuressa avokonttorin kesätyöntekijöiden päässä olivat ilmassa klemmarit ja muutkin pienet toimistotarvikkeet.

Työ oli 8-16 liukumilla, mutta koska työpaikka oli Porvoossa, työmatkoineen tuohon meni noin kymmenen ja puoli tuntia, josta kuitenkin palkkaa sai vain seitsemältä ja puolelta tunnilta. Vähän turhautti, mutta empä kauheasti matkoja valvonut.

Pääasiallisesti työt olivat PI-kaavioiden tuijottamista ja tietokoneen hakkaamista. Pääsin muutaman kerran myös toimistossa näpräämisen lisäksi tutustumaan jalostamon puolelle töihin liittyviin ja liittymättömiin prosessin osiin.

Vaikka osa töistä oli vanhempien suunnittelijoiden kiireiden takia kasaantuneita jämättöitä, pääsin kuitenkin kesän aikana toteuttamaan itseäni saadessani luoda omia tuotoksiani. Tosin aivan kaikilla kesäharjoittelijoilla ei ollut aivan yhtä mukavia töitä, kuin minulla.

Prahan kesä

Outi Pelliniemi

Olin pHuksivuodesta alkaen ajatellut, että jossain vaiheessa opintoja olisi mukava piipahtaa ulkomailla. Opintojen edetessä kesäharjoittelu alkoi tuntua minulle sopivammalta vaihtoehdolta kuin vaihto-opiskelu. Läheisriippuvaisena kotihiirenä en olisi halunnut olla koko lukukautta saati vuotta poissa, ja lisäksi harjoitteluun lähtö on erittäin helppoa ja yksinkertaista eikä sotke lukukausia. Kesäharjoittelu tuntui siis sopivalta kansainvälisen kokemuksen kevytversiolta. Hain ensimmäisen kerran IAESTE-harjoittelupaikkaa kolmannen opiskeluvuoden keväällä. Silloin ei vielä tärpännyt, mutta neljäntenä vuonna olin jo tarpeeksi vanha opiskelija ja sain paikan kahdeksaksi viikoksi Prahasta, Institute of Chemical Technologysta analyttisen kemian osastolta. ICT eli tšekiksi VSCHT on Keski-Euroopan suurin kemian tekniikan alan yliopisto, jossa on 2400 perus- ja 700 jatko-opiskelijaa neljässä tiedekunnassa.

Lopullinen vahvistus paikasta tuli kesäkuun alussa, ja lähtö oli heinäkuun alussa. Vähän sekavin mielin lennähdin sitten Prahaan,

jossa paikallinen IAESTE-koordinaattori oli vastassa ja vei minut opiskelija-asuntolaan. ”Home sweet home”, hän totesi kun jäimme bussista alueella, jossa oli viisi 11-kerroksista kunnan neuvostohenkistä mörskää. Silloin en vielä ihan kyennyt eläytymään tähän lausahdukseen. Mutta loppukesästä, varsinkin unkarilaisessa opiskelijäkämpässä vierailtuani, elämä Sázava-talossa alkoi tuntua jo oikein kotoisalta. Asunnot olivat neljän hengen soluja, ja kaksi henkilöä jakoi makuuhuoneen. Aluksi karsastin kahden hengen huoneita, mutta parissa viikossa kaikki yksityisyyden tarve katosi johonkin, ja oli vain mahtavaa kun oli koko ajan seuraa. Mutta minulla kävikin loistava tuuri kämppisten suhteen, norjalainen huonekaverini ja naapurihuoneen tytöt Saksasta ja Unkarista olivat kaikki todella mukavia ja helppoja. Väliaikaiseen kesäasumiseen majoitus sopi oikein hyvin, mutta vähän ihmettelen sitä, miten paikalliset jaksavat asua näin hamaan tohtorintutkintoon asti. Lisäksi asuntola sijaitti toisella puolella kaupunkia kuin työpaikka, ja lähes tunnin työmatka bussilla

ja kahdella metrolla alkoi varsinkin loppuvaiheessa hiukan puuduttaa.

Työnkuvassani oli ilmoitettu vain, että tulisin työskentelemään analyttisen kemian osastolla, ja lueteltu kaikki mahdollinen mitä osastolla voi tehdä. Tästä voikin jo päätellä, että työtäni ei oltu suunniteltu kovin hyvin. Ensimmäisenä päivänä tapasin osastonjohtajaprofessorin, joka ei joko ollut lukenut työhakemustani tai ei vain muistanut siitä mitään. Ainakaan hänellä ei ollut hajuakaan siitä, että opiskelin fysikaalista kemiaa ja olin toivonut voivani keskittyä sähkökemiallisiin analyysimenetelmiin. Minut sijoitettiin spektroskopian laboratorioon, jossa työskenteli professorin lisäksi kolme jatko-opiskelijaa ja kaksi perusopiskelijaa. He mittasivat rotaatio-spektrejä kaasufaasissa "maailman parhaalla" laitteistolla, perimmäisenä tarkoituksenaan analysoida ilmakehässä esiintyviä molekyylejä. Itse en koskaan päässyt tuohon ihmelaitteistoon käsiksi, vaan tehtävänäni oli analysoida spektroskopiadataa tietokoneohjelmalla. Työ ei ollut kovin mielenkiintoista, mutta projektin

kannalta hyödyllistä,
joten jonkinlainen
motivaatio kuitenkin
säilyi.

Työkaverit olivat mukavia
ja ilmapiiri oli hyvä, vaikka
keskustelu soljuikin usein
tšekiksi. Kaikki osasivat ainakin
jonkin verran englantia, mutta
paljon huonommin kuin Suomessa.
He suhtautuivat minuun lomalaisena
ja pysyivät aina anteeksi, kun antoivat
minulle töitä ja keskeyttivät sähköpostin
lukuni, vaikka olin vain tyytyväinen kun
sain tekemistä. Töissä oli usein pieniä
juhlia ja kerran proffa kutsui koko porukan
kotiinsa grillaamaan. Muutenkaan töissä ei
ollut turhan tiukkaipoista. Ensimmäisenä
päivänä allekirjoitin paperin, jossa
muun muassa kiellettiin alkoholin
nauttiminen työaikana. Kuitenkin
lähes joka päivä työkaverit halusivat
lounaan jälkeen oluelle, ja ihmettelivät,
kun minulle ei yleensä keskellä päivää
maistunut, vaikka ”olin lomalla”.

Paikallinen IAESTE oli todella aktiivinen ja
koordinaattori järjesti ohjelmaa varsinkin
heinäkuussa lähes joka ilta ja viikonloppu.
Harjoittelijoita oli parhaimmillaan n. 15,

joista suurin osa oli Pohjois-Amerikasta
ja Euroopasta. Koska kaikki asuivat
samassa talossa, oli helppo ottaa iltaisin
soittokierros sisäpuhelimella ja sopia
ohjelmasta. Elokuussa toiminta alkoi
hiipua, ja ohjelmassa olikin lähinnä
farewell-partyja. Keski-Euroopassa
oli myös paljon eri maiden IAESTE-
komiteoiden järjestämiä kansainvälisiä
viikonloppuja, joihin kutsuttiin harjoittelijoita
muista Euroopan kaupungeista.
Osallistuin tällaisiin tapahtumiin Wienissä
ja Budapestissa. Lisäksi matkustelin
jonkin verran omin päin Tšekissä, jonka
kauneus ei suinkaan lopu Prahaan, vaan
ympäristöstä löytyy idyllisiä keskiaikaisia
pikkukaupunkeja, linnoja ja aristokraattisia
kylpyläkaupunkeja.

Koulu maksoi asumisen ja lisäksi
IAESTE maksoi palkkaa 5000
CZK/kk eli n. 160 euroa. Tällä olisi
ehkä pärjännyt jos olisi halunnut
kituuttaa eikä tehdä mitään,
mutta eihän ulkomaille kannata
lähteä ankeilemaan. Palkka
saatiin muovipussissa eli
pankkiäkillä ei tarvinnut
avata. Koska palkka oli
pieni, sain myös TKK:
nharjoitteluapurahan

337 euroa/kk.
Tämä täydensi
palkkaa mukavasti
ja riitti paikallisella
hintatasolla jo yllättävän
makeaan elämään.
Lisäksi olin ollut alkukesästä
Suomessa töissä, joten
harjoitteluun lähtö ei mitenkään
raunioittanut vuosibudjettiani.

Tšekin kieli aiheutti varsinkin
alkuvaiheessa päänsärkyä
vokaaleihin tottuneelle suomalaiselle.
Jo ennen reissua tosin tunsin lauseen
"strč prst skrz krk", joka tarkoittaa "työnnä
sormet kurkkuusi". Nuoret kyllä osaavat
englantia, ja yliopistoihmisetkin jotenkuten,
mutta usein joutui turvautumaan elekieleen
ja paperilappuihin. Ruoka ja juoma sekä
ravintoloissa että kaupoissa on todella
edullista, samoin joukkoliikenne. Kuukauden
opiskelijabussilippu maksoi alle kahdeksan
euroa. Ruoka on melko rasvaista ja
suolaista, mutta onneksi koko ajan ei
tarvitse popsia vain tšekkiruokaa, vaan
kaupungista löytyy hyviä kansainvälisiä
ravintoloita. Sää vaihteli yllättävän paljon:
alle 20 asteesta jopa yli 35 asteeseen
ja lämpöhalvaukseen, ja vettäkin satoi
paljon. Vaikka Prahassa on paljon turisteja,
pahimmat massat liikkuvat hyvin pienellä

alueella, ja niitä pääsee pakoan,
kun poikkeaa vähänkin sivukadulle.
Kaarlensillankin voi kokea ilman
turistimassojen puristusta, kun sinne
menee seitsemältä aamu-uvassa. Prahan
sanotaan olevan Euroopan kauneimpia
kaupunkeja, mikä onkin helppo uskoa.

Työkokemuksen kannalta reissu ei ehkä ollut
paras mahdollinen, mutta matkustelun ja
uusien ystävien puolesta sitäkin antoisampi.
En väitä että koko ajan olisin hymyssä
suin imenyt kansainvälistä ilmapiiriä
itseeni ja kaikki olisi ollut ainoastaan
mahtavaa ja messevää. Koti-ikävä oli
välillä aika rankkakin, ja raahustaessani
töihin lentokenttäbussipysäkin ohi alkoi
se varsinkin loppuvaiheessa kummasti
vetää puoleensa. Kuitenkin olen
todella tyytyväinen, että päätin lähteä
ulkomaanharjoitteluun, ja etenkin siihen
että monesta vaihtoehdosta päädyin
juuri Prahaan.

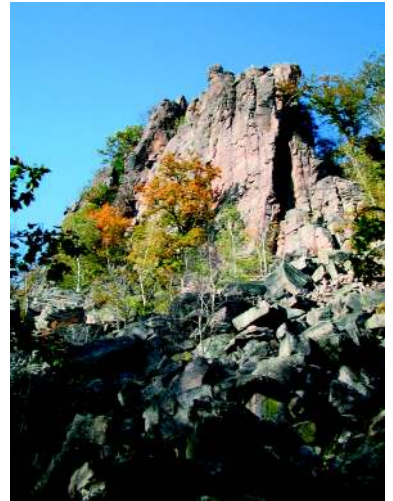
Vuosi Saksassa – hieman pidempi harjoittelujakso

Katariina Majamaa

Moni miettii harjoittelun suorittamista ulkomailla ja pohtii miten sinne pääsisi. Noh, IAESTE on varmasti hyvä vaihtoehto, muttei suinkaan ainoa mahdollisuus. Useilla, varsinkin suuremmilla yrityksillä on omat harjoitteluohjelmansa, joihin voi ihan itsenäisesti hakea. Oma harjoittelupaikkani on hyvä esimerkki tällaisesta. Vietin viime vuoden siis Etelä-Saksassa, Rheinmünsterin pienessä kylässä Dow Deutschland GmbH:n palveluksessa. Yritys on osa maailmanlaajuisia Dow Chemicals Companya, joka on yksi suurimmista kemian alan yrityksistä. Rheinmünsterissa sijaitsee viiden eri tuotantolaitoksen lisäksi suuri tutkimus- ja tuotekehityskeskus, jonne vuosittain palkataan monia harjoittelijoita.

Minun harjoittelupaikkani oli Liquid Separations -osastolla, joka on erikoistunut erilaisiin vedenpuhdis-tustekniikoihin. Työskentely sisälsi erilaisia tutkimus- ja kehitysekä ongelmanratkaisutehtäviä käänteisosmoosi- ja nanosuodatusmembraanien kanssa. Membraaneja testailtiin erilaisilla pilot-laitteistoilla, joita harvoista korkeakoulusta löytyy samanlaisessa mittakaavassa. Kokemusta kertyi siis huimasti. Vuodessa ehtii huomattavasti enemmän kuin kuukauden tai kahden kesätöissä, joka vaikuttaa tietenkin annettaviin tehtäviin. Vastuullani oli 3 isompaa omaa projektia, jonka lisäksi työ sisälsi

muuta pienempiä tehtäviä kuten esimerkiksi asiakasnäytteiden analysointia. Projektit räätälöitiin henkilökohtaisesti, jolloin niihin pystyi myös itse vaikuttamaan omien mieltymystensä ja tavoitteidensa mukaan. Viimeisen projektin sain suunnitella itse alusta loppuun asti, joka oli hyvin opettavaa. Projektien suunnittelun ja aikataulutuksen oppii parhaiten itse tekemällä.

Perisaksalaisesta jäykkyydestä ei meidän yrityksessämme tarvinnut huolehtia. Teitittely kiellettiin minulta heti alkuunsa ja ihmisiä puhuteltiin arvosta riippumatta vain etunimellä. Saksalaisesta täsmällisyydestäkään ei paljon viitteitä näkynyt, sillä meillä oli liukuva työaika.

Amerikkalaisessa yrityksessä työkielenä oli tietysti englanti. Mukavaa tämä oli tietysti siksi, ettei saksan osaamista vaadittu, mutta huonoa sen vuoksi ettei sitä sitten tullut juuri harjoiteltua. Jokapäiväiset fraasit toki oppi nopeasti, mutta kehittyneempi keskustelu jäi vielä haaveeksi. Tosin olen edelleen sitä mieltä, että jos autovuokatuksen ja muut viralliset kommervenkit kykenee hoitamaan minun saksallani, niin huonommallakin kielitaidolla pystyy halutessaan selviämään. Tai jäipähän ainakin hyvä syy mennä takaisin =)

Parasta työssä olivat kansainväliset kontaktit. Itse tutkimuskeskuksessa työskenteli ihmisiä yli

15 eri kansallisuudesta ja työhön kuului useita neuvotteluja ja tapaamisia ympäri maailmaa sijoitettujen ihmisten kanssa. Tosin suomalainen kohteliaisuus ei ihan aina ole riittävää. Suorasukaisella kommunikoinnilla onnistuin loukkaamaan erästä japanilaista kollegaa. Eipä taida siltä suunnalta enää herua töitä, sillä he eivät tunnetusti ikinä unohda...

Muuten kulttuuriristiriidoilta välttyi suhteellisen helposti, sillä elämä Saksassa on hyvinkin samanlaista kuin kotosuomessa. Kaupasta löytyy miltei samat tuotemerkit kuin täältä ja ihmiset käyttäytyvät suhteellisen samalla tavalla. Hintatasoltaan Saksa on halvempi kuin Suomi varsinkin alkoholin ja muiden elintarvikkeiden osalta.

Saksassa annetaan myös harjoittelijoille lomapäiviä paljon ja Keski-Euroopassa on halpa matkustaa. Itse matkustin vähintään kerran kuussa "ulkomaille" Saksan sisällä reissailun lisäksi ja aivan mahtavaa oli! Lisäksi Rheinmünster oli sijainniltaan erittäin luonnonkaunis ja erinomainen, aivan Ranskan rajan tuntumassa. Pienen ajomatkan päässä olivat kuuluisat Schwartzwaldin metsiköt, laajat viininviljelysalueet sekä suuria kaupunkeja kuten Strasbourg, joka on yksi Eurooppa-pääkaupungeista.

31

Meitä oli yhteensä kahdeksan kokovuotista harjoittelijaa ja päälle vielä muutama kuuden kuukauden harjoittelija, joiden kanssa vapaa-aika kului. Firma järjesti kaikille harjoittelijoille kohtuullisen hintaisen asunnon läheltä tehdasta. Meitä asui samassa talossa 4 tyttöä kahdessa päällekkäisessä solussa. Rheinmünsterin erikoisuutena oli ranskalaisten opiskelijoiden palkkaus, minä olin meistä ainoa jonkin muun maalainen, joten ranskalainen kulttuuri tuli myös enemmän kuin tarpeeksi tutuksi =).

Saksalaiseenkin kulttuuriin ehti kiittävästi tutustua. Vuoden aikana näkee koko "perinnevuoden" eli vuodenaikoihin sidotut tapahtumat. Näistä muistuvimmin mieleeni jäivät Octoberfest syyskuussa, joulumarkkinat marras-joulukuussa, karnevaalit helmikuussa sekä erilaiset monimuotoiset kyläjuhlat ja ilmaisfestivaalit kesän aikana.

Kaiken kaikkiaan vuosi oli mielestäni aivan mahtava, enkä kadu lähtöäni lainkaan. Mikäli yhtään ahkerammin on jaksanut opiskella, ei vuoden poissaolo vaikuta opintoihin juuri lainkaan. Sitä paitsi tekemällä haastavia töitä oppii huomattavasti enemmän kuin istumalla luennolla. Itse ainakin opin alan, johon en Suomessa varmaan ikinä olisi törmännyt. Suosittelen vastaavaa reissua kaikille!

Kesä Tanskassa

Nea Salin

Olin 12 viikkoa viime kesänä IAESTE-harjoittelussa Kööpenhaminassa. Harjoittelupaikkani oli maailmankuulu teollisuuskatalyyttifirma Haldor Topsøe. Töissä minulla oli ikioma projekti ja tarkoitukseni oli tutkia alumiinioksidipohjaisen suspensiopisaran kuivumista eri olosuhteissa. Kuivuneita rakeita käytetään yleisesti katalyyttikantajina. Työ alkoi kuivauslaitteiston suunnittelulla ja rakentamisella – tai no, verstasmiehet sen varsinaisesti kasaan laittoivat. Kuumailmapuhallin, lämpötilansäädin, läpinäkyvä kuivauskammio, pisarantekolaite ja high-speed kamera muodostivat laitteistoni. Kesä kului pikku pisaroiden kuivattamisessa pipetin neulankärjessä ja kuivumisprosessin taltioinnissa. Kuivuneita partikkeleita tutkailin myös SEM-mikroskoopilla. Tylsät valkoiset partikkelinikin näyttivät aika siisteiltä kun tarpeeksi suurensi SEM:illä. Käytännön ongelmia riitti, joten en saavuttanut projektissa mitään suurta läpimurtoa. Töissä

Raunioihin tutustuminen Bornholmin pyöräretkellä.

Vasemmalta: Fernanda, Matt, minä, Gary, Rehan, James, Vera, Michael, Yin, Deborah, Jackson, Shankar.

32

The fantabulos little mermaid, she`s quite little...quite. Yes.

sai kuitenkin ideoita vapaasti ja tarvittaessa pyytää apua. Päällikölläni Sørenillä riitti intoa mutta enimmäkseen hän oli hyvin kiireinen. Toinen pomonni Sven, käsittämättömän pitkä ja laiha mies joka tupakoi joka paikassa – Tanskassahan se on sallittua –, auttoi käytännön asioissa ja toppuutteli aina tekemästä liikaa töitä. ”Ai, poikaystäväsi tulee käymään. Ota maanantai vapaaksi. Tai ota maanantaista keskiviikkoon vapaata, luvattiin kaunista säättä.”

Töissä kaikki käytännön asiat toimi, minulla oli oma labrahuone ja tosi nopea tietokone sekä lisäksi jaettu toimistohuone, jossa oli vähän hitaampi tietsikka. Molemmissa huoneissa oli myös pöytäpuhelimet ja lisäksi oli kännykkä. En kyllä soitellut yleensä kuin Svenille, että eipä kolmelle puhelimelleni kauheasti käyttöä ollut. Ruokalasta sai seisovan salaattipöydän monipuoliset antimet ja kaksi smørrebrødiä yhden euron (!) hintaan lounaaksi. Smørrebrød on tanskalaisten lounas eli ruisvuokaleivän puolikas, jonka päällä on voita, majoneesia, salaatinlehti, ja sitten valinnan mukaan joko lihaa, kalaa, äyriäisiä, keitetty kananmuna, perunaa ja vaikka nakkeja. Myös ”jälkkäri”-smørrebrødejä oli tarjolla, päällysteenä oli esim. suklaata ja mansikoita, banaania tai mandariinia ja brie-juustoa. Kaikki maisuivat

tosi hyvältä ja näyttivät tosi söpöiltä. Lakto-ovo-kala –syöjänä en nauttinut töissä lämmintä lounasta, koska Tanskassa kaikissa ruoissa on lihaa. Kuriositeettina voisi kertoa, että vasta kesän puolessa välissä minulle selvisi että Haldor Topsøe on erään miehen nimi. Hän perusti tehtaan joskus aikojen alussa 40-luvulla, koska yliopistolla ei saanut tehdä sellaista tutkimusta kuin itse halusi. Siksi firman toimintaperiaate on vähän eri kuin monen muun: tuotteita myydään jotta on rahaa tehdä mielenkiintoista tutkimusta, ei siis toisinpäin. Haldor Topsøe on nykyään yli 90 vuotta, mutta käy edelleen melkein joka päivä töissä ja on perillä yhtiönsä asioista.

Paikallinen IAESTE järjesti joitakin suurempia tapahtumia ja joka tiistai paikallisella TKK:lla oli viikkotapaaminen pubissa. Monen kohdalla asuntoasiat oli vähän niin ja näin. Itsekin muutin kolme kertaa harjoitteluni aikana. Enemmän osan ajasta asuin onneksi opiskelija-asuntolassa keskustan tuntumassa kahdeksannessa kerroksessa. Talomme oli korkeampi kuin Kööpenhaminan talot yleensä ja poikkeuksellisesti tasakattoinen. Katosta iso osa oli terassia, jossa oli mahtavia aurinkotuoleja, pöytiä ja grillejä. Ihanteellinen biletila ja leikottelupaikka

kesällä. Myös maisemat olivat aika hulpeat, keskusta-alueen katot ja tornit sekä Öresundin silta näkyivät mainiosti. Tanskassa on vuosittain reilu sata harjoittelijaa, joista suurin osa on paikalla kesällä. Vapaa-ajat vietettiin noin 20-30 hengen harjoittelijaporukalla. Viikonloppuisin käytiin museoissa tai naapurikaupungeissa sekä myös Ruotsin puolella Malmössä ja Helsingborgissa. Juhannusta vietettiin Ruotsin IAESTE:n vieraana Göteborgissa. Monet kaverini reissasivat ympäri Eurooppaa kun Tanskasta käsin se on niin kätevää, mutta itse rajoituin Ruotsi-visiitteihin kun kesärahoilla pitää elää talven yli. Harjoitteluporukalla hengailu oli

34

ihän huippua, sain uusia ystäviä ainakin Briteistä, Kanadasta, Jenkeistä, Kolumbiasta, Pohjois-Irlannista, Saksasta, Sveitsistä, Unkarista, Intiasta, Kiinasta, Makedoniasta, Kreikasta, Maltalta, Australiasta ja Etelä-Afrikasta. Täytyy kyllä myöntää että loppukesästä ei ryhmämme enää jaksanut innostua niin paljon runsaasta museotarjonnasta, vaan vapaa-aika meni leffailtoihin,

takapihagrillaukseen ja sosetukseen. Tanskassa ollenkin voi ostaa kätevästi repäisykorkillisissa muovipulloissa, jotka eivät paljon repussa paina.

Kaikki tanskalaiset on pitkiä, hoikkia ja urheilullisia. Kööpenhaminassa pyörä olisi ollut tosi kiva, kaikki pyöräilee. Tasamaa ja kaikkialla olevat pyörätiet tekevät siitä kätevän ratkaisun. Jalkakäytävän ja autotien välissä kulkee aina pyörätie molemmilla puolilla tietä. Ensimmäinen asuntolani oli päiväkodin naapurissa, jonne lapsetkin kuljetettiin pyörällä. Pyörän edessä tai takana oli katettu kärry, jossa lapsi/lapset istui. Ihastuttavaa! Oma kohokohtani kesällä oli heinäkuun alussa järjestetty IAESTE-pyöräretki Bornholmiin. Bornholm on saari Ruotsin ja Saksan välissä. Matkustettiin perille torstai-iltana yölautan kansipaikoilla. Perjantaista sunnuntaihin pyöräiltiin kuin hullut aina seuraavaan taukopaikkaan pienemmissä porukoissa omaan tahtiin. Toisin kuin Köpis Bornholm on kukkulainen ja avomeren äärellä kovin tuulinen paikka, ainakin sinä viikonloppuna. Päivässä pyöräiltiin noin 40 kilometriä vuokratuilla mummopyörillä, joten iltaisin oltiin aika säyseitä. Välillä ihailtiin jyrkeviä kalliomaisemia ja lehmäniittyjä. Syötiin lounaaksi kalaa savustamoista `røgeriet`, tellettiin yöt leirintäalueilla, pakoitiin satunnaisia sadekuuroja, istuttiin illat nuotiolla, käytiin meressä uimassa ja pelattiin lentistä.

35

Muita yleisiä huomioita Tanskasta:

- Huomio nro 1: Ruokakaupoista saa alkoholituotteita. Hinnat tosin kalliimpia kuin Suomessa tai sama.
- Monet kaupat menivät kiinni aikaisin (arkisin kuuden aikaan) ja olivat sunnuntaisin kiinni kokonaan. Onneksi asuin sellaisen ruokakaupan vieressä, joka oli joka päivä auki klo 22:een.
- Useimmat talot olivat vanhoja, kapeita, 3-4 kerroksisia ja toisissaan kiinni. Yhdenkin kaverin takapihalle mentiin noin puoli metriä leveitä (eli kapeita), vanhoja, narisevia portaita pitkin kerrostalossa.
- Ainakaan halpiskaupassa kassat eivät tervehti, eikä ihmiset kiitä kassoja. Kassalla pitää toimia nopeasti.
- Tanskassa sataa usein mutta yleensä vain kuuroittain, muuten on kaunista. Heinäkuussa oli kolmen viikon hellejakso, muuten sai pitää takkia päällä jos oli pilvistä.
- Vapaakaupunki Christiania oli vähän pettymys; Väsyneet vanhat hipit hengasivat siellä irtokoirineen ja myivät "Bevar Christiania"-paitoja ja -pyöräkärjyjä pikkulasten vanhemmille poliisien valvoessa järjestystä. Hauskinta oli torikivetyksen raossa kasvanut yksittäinen ruohon lehvä sekä kyltti portissa kun poistui Christianiasta "You are now entering EU".
- Kirjoitettua tanskaa ymmärtää ruotsin pohjalta, mutta puhutusta ei tajua sanaakaan. En oppinut muuta kuin "hej", "tak" ja "unskuld".

- Röökisudet saa harrastaa pahettaan joka paikassa ja bissetäkin saa. Tankalaiset on vapaamielisiä.
- Edes naimisissa olevat ihmiset eivät usein kannu sormusta, koska se ei sovi yhteen vapaamielisen ajattelun kanssa.
- Kaikki on vähintään yhtä kallista kuin Suomessa. Matkalippuni töihin 15 km: n matkalta maksoi 80 euroa kuussa. – Ja sillä ei edes saanut matkustaa kuin viidellä alueella Sjællannin 90 liikennealueesta.
- Verotus on kireää. Iloitsin ensin 1600 euron kuukausipalkasta, ennen kuin tajusin että veroni on 38%. Käteen jäi siis noin tonni kuussa, mikä oli kuitenkin ihan hyvä koska sain täydet Kelan opiskelijatuet sen lisäksi. Pienin mahdollinen veroprosentti Tanskassa on 35.
- Ainakin tänä kesänä eräs TV-kanava esitti ympäri Kööpenhaminaa monta kertaa viikossa ilmaisia ulkoilmaelokuvia Kill Billistä lähtien. Mahtavaa.
- Tanskassa on paljon upeita linnoja, joihin on kiva tehdä päiväretkiä.
- OLI TOSI KIVAA!! :)

Kesä Valenciassa

Annukka Santasalo

Minut hyväksyttiin laeste-vaihtoon Valencian teknilliseen yliopistoon viime kesäksi. Työ oli sinänsä hyvään aikaan, että sitä kesti ainoastaan 8 viikkoa, joten ehdin olla ensin kesäkuun Suomessa töissä eli tienata rahaa ja töiden ennen ja jälkeen ehdin vielä viettää viikon lomaa Espanjassa.

Työskentelin Valencian teknillisen korkeakoulun kemian tekniikan laboratoriossa, jossa tutkittiin paljon membraaneja, vedenpuhdistuskemialla sekä keramiikan valmistusmenetelmiä. Oma työni liittyi keramiikan lisäaineen Zirkoniumin tuotantoprosessiin, jossa Zirkonium erotetaan malmista jauhamalla ja sen jälkeen huuhtomalla.

Näin saadaan isot hiukkaset talteen,

mutta menetetään pienet.

Pieneterotetaan vedestä sedimentaation avulla, joka on erittäin hidas prosessi.

Meidän tehtävänäme oli tutkia eri lisäaineiden vaikutusta prosessin nopeuteen. Joo, kuulostaa mielenkiintoiselta, mutta suurimmaksi osaksi työ oli yhden sedimentaatioprosessin

seuraamista päivittäin 3 tunnin ajan, kirjaten sen edistyminen joka minuutti. Rankkaa hommaa, mutta onneksi minulla oli siinä parina eräs espanjalainen opiskelija, niin aika kului rattoisemmin.

Yleensä töitä tehtiin aamu 9:stä (johon herääminen oli välillä erittäin kuuman makuuhuoneen takia täysin mahdotonta; huoneessani oli 34 astetta lämmintä) iltapäivä kahteen, jolloin oli ruokatunnit. Yleensä istuimme pari tuntia varjossa nauttia viileitä juotavia ja jotain kevyttä syötävää, koska kuumassa ei tee mieli syödä. Yleensä he palaavat töihin vielä lounaan jälkeen, siis neljältä, mutta kesäaikana on niin kuuma, että yleensä aamupäivän työnsara väsyttää jo liian paljon.

Elokuussa koko yliopisto suljettiin! Työskentelin siis heinä-elokuun, joten tein laboratoriokokeet heinäkuussa ja elokuussa kirjoitin asiasta kirjallisuustyön ja raportin englanniksi. Työskentely oli välillä vähän hankalaa, kun koko yliopisto oli kiinni myös atk-luokat eikä heillä ollut antaa minulle omaa konetta. Onneksi toin oman kannettavani Suomesta, joten saatoin tehdä töitä myös kotona (jonne paistoi vasta iltapäiväaurinko).

36

Paikkatarjouksessa sanottiin, että sujuva englantia riittää ja oma professorini puhuikin erittäin hyvää englantia, mutta siihen sen osaaminen sitten jäi. Kaikki materiaali oli espanjaksi (joten kirjallisuustyötä varten käänsin aika paljon tekstiä espanjasta englanniksi). Laboratoriossa ei juuri puhuttu englantia. Muut ulkomaiset iaeste-opiskelijat eivät puhuneet sanaakaan englantia, he pärjäisivät töissään kuitenkin ihan hyvin. Mutta englannin osaaminen Espanjassa ei ole kovinkaan hyvää eikä uskoisi, että osa tutoreista (siis korkeakouluopiskelijoista) puhui erittäin auttavasti englantia. Suosittelen osaamaan edes hieman espanjaa, sillä pääsee jo todella paljon pidemmälle kuin hyvällä englannilla.

Vierailimme suurilla paellafestareilla, jossa isolla hiekkakentällä kukin kaveriporukka teki omaa paellaa. Tämä oli suurin, jonka löysimme.

Työtahti ei ollut mitenkään rasittava, joten aikaa ja energiaa jäi varsin hyvin myös kulttuuriin ja ihmisiin tutustumiseen. Paikallinen iaeste ei ollut kovinkaan aktiivinen järjestämään meille mitään, mutta itse teimme paljon retkiä muihin suuriin kaupunkeihin, sekä pieniin rantakaupunkeihin Valencian ympäristössä. Valencian rannatkin vetävät todella vertoja costa de solin rannoille. Itselläni oli onni tutustua muutamaan paikalliseen, joiden kanssa kävin pyöräilemässä viikonloppuisin vuorien välissä olevissa laaksoissa. Historiallista nähtävää on loputtomiin. Huomaa, että maa omaa pitkän kulttuurin juuret.

Pyöräilemässä vuoristossa.

38

Hintataso Espanjassa yllätti täysin. Euroon siirtymisen myötä ovat siellä hinnat kyllä nousseet melkein Suomen tasolle. Ruoka on tietysti halvempaa sekä ulkona syöminen. Valitettavaa oli se, että suurimmalla osalla ystäväistäni oli aika tiukat matkabudjetit, joten emme kauheasti vierailleet ravintoloissa. Itse

pidimme ruokailtoja ja ehdinkin tutustua paikallisen lisäksi erittäin hyvin Irlantilaiseen, Makedonialaiseen, Thaimaalaiseen ja Kreikkalaiseen ruokakulttuuriin. Nyt on ystäviä ympäri maailmaa!

Kokonaisuudessaan kesä oli aivan upea kokemus ja vielä ei ole syksyn pimeys lannistanut sisäistä aurinkoani. Suosittelen erittäin lämpimästi kaikille, joilla vaan on mahdollisuus, lähtemään jonnekin ulkomaille vaikka vaan pariiksi kuukaudeksi harjoittelemaan! Se on todella avartava kokemus ja nyt jouluna olen jo reissaamassa kavereita katsomaan. Stressi oikeasti helpotti eikä se ole iskenyt vielääkään. Siellä ajatellaan enemmän, että ei kannata alkaa hermostumaan, se vaan kuluttaa energiaa. Suomeen tultuani en vielä ole laittanut rannekelloa ranteeseen. Kyllä sitä ehtii kohtakin.

Valmistuneiden kuulumisia

Laura Nyfors

39

1. pHuksivuotesi:
2. Mikä jäi opiskeluajastasi päällimmäisenä mieleen?
3. Oletko nyt elämäsi alussa vai lopussa ;)?
4. Mikä on muuttunut elämässäsi valmistumisesi jälkeen? Onko mikään?
5. Tunnetko olevasi erittäin fiksu ja filmaattinen DI?
6. Jäätkö kaipaamaan opiskeluaikaasi?

Anna Sydänmaa (valmistui 31.5.2005)

1. Lihoin 7 kiloa vuoden aikana muuttuneiden elämäntapojen takia, asuin ekaan vappuun saakka kahden hengen huoneessa ja erilaista menoa riitti aamusta aamuun, krapulakin oli siihen aikaan lähes tuntematon käsite :). Wappuna 2000 esittämämme pHuksispeksimme oli kertakaikkiaan levoton punahiikkasatu, vaikka balettitanssijamme Jounin nilkalla ei ollut ihan niin iloinen kohtalo.

2. vapaus, pienet tulot, ystävät, rento meininki. Unohtamatta ei voi myöskään olla tuskallista fyssan labrojen selkkareiden kirjoittamista, ratkiriemukasta pHuksikkiparivuotta ja ”rokkibändiämme ;)” ”die Lederhosen”.

3. 25 vuotta elämää takana ja ainakin 40 vuotta työuraa edessä (ikäluokkani eläkeikää uskaltaa harva edes arvailla). Vaikuttaisi siltä, että olen edelleen elämäni alussa.

4. Elämä on paljon säännöllisempää ja senioriopiskelijasta olen muuttunut työpaikkani junioriksi.

5. En ole vielä tavoittanut kyseisiä tunteita, ehkä ikä tuo mukanaan myös kuvatonlaista karismaa?!

6. Tottahan toki, opiskeluajan vapaus jäädä esim. aamuisin kotiin nukkumaan on hiukan toista kuin työssä käyvän arki. Toisaalta olin myös valmis siirtymään elämässäni eteenpäin uusien haasteiden pariin, joten ihan mukava tehdä kunniallisia töitäkin välillä.

Teemu Liikala (valmistui 6.9.2005)

1. Vuosi 1998 oli pHuksivuoteni. Kohdallani tapahtui sellainen erikoisuus, että olin vain syyslukukauden 1998 TKK:lla. Vuosi 1999 vierähti armeijassa, jonka jälkeen palasin opiskelemaan. Palatessani Otaniemeen vuoden 2000 alussa pääsin mukaan kilit- ja pHuksitoimintaan, vaikka vuoden 98 pHuksiryhmämme jäsenet eivät enää tuolloin olleet pHukseja. pHuksipisteiden kerääminen siis jatkui ja teekkarilakki tuli saatua wappuna 2000.

2. Tähän on vaikea vastata. Asioita on niin paljon.

3. En koe, että elämäni olisi lopussa. Enemmin sanoisin, että se on alussa.

4. Aika paljon on muuttunut. Siirtyminen työelämään on ollut aika suuri muutos. Lisäksi olen vaihtanut asuinpaikkakuntaa ja samalla muuttanut pois Teekkarikylästä.

5. Kyllä. No joo, tätä ei tule ottaa aivan tosissaan. Tähän kysymykseen osaisivat varmaan työtoverini ja ystäväni vastata paremmin.

6. Joitain asioita olen jäänyt kaipaamaan, mutta toisaalta olen ihan tyytyväinen valmistumiseeni. Toissää olen viihtynyt.